

HET LEVENDE PARIJS.

DOOR

FRITS LAPIDOTH.

Iemand, Franschman of vreemdeling, die Parijs mocht willen bezoeken, maar niet vóór hij het voornaamste wist van de geschiedenis der stad, haar samengesteld organisme, hare monumenten, vermakelijkheden en instellingen van allerlei aard, zou minstens drie jaren vóór zijn vertrek moeten beginnen met studeeren, drie-maal drie-honderd-vijf-en-zestig dagen wijden aan zijne studie, ettelijke honderden monografiën doorworstelen of doorloopen en er zich op voorbereiden te leur gesteld te worden, spijt al zijne vlijt, zijn uitnemend geheugen, zijn zeldzaam bevattingsvermogen, dat ik hem

gaarne toedicht.

Jaarlijks verschijnen er ettelijke, meer of minder wetenschappelijke of enkel humoristische werken over de Fransche hoofdstad.

Jaarlijks komen er nieuwe kaarten en wegwijzers uit. Ik beweer niet dat zij allen worden verkocht, maar er worden er verslonden. Elk schrijver van talent, elk goed kijker, elk geleerd onderzoeker kan ons wat belangrijks mededeelen over zijn onderwerp.

Mij dunkt dat zelfs de vreemdeling, na een lang verblijf, gedurende hetwelk hij er zich dag aan dag op heeft toegelegd de stad en hare bewoners te leeren kennen, iets nieuws kan meedeelen. De Nederlander kan zijnen landgenooten vertellen hoe hij de Parijzenaars begrijpt, bijvoorbeeld, en, zonder, onbescheiden, het reeds overgrootte aantal reisboeken te vermeerderen, nochtans belang inboezemen. Want, nu wij zoo snel reizen en nu 't bezoeken van vreemde steden een zeer democratisch vermaak is geworden, nu bijna elke